

Nespěchej, udělej si čas!

Čas, který lidé potřebují na práci ve svém zaměstnání, je čím dál tím kratší. Zato je více volného času, prodlužuje se stále více víkend a dovolená. Když se však podíváme okolo sebe, zjistíme, že lidé mají stále naspěch. Tak často slyšíme zaklínadlo z úst moderního člověka: "Nemám čas!"

Ještě nikdy nebylo tolik uštvaných lidí. Staří otcové a matky čekají nekonečně dlouho na návštěvu svých dětí. Nemocní a staří jen přihlížejí, jak mládí a zdraví chvátají okolo nich, pohání je čas. Manželé se stávají sobě navzájem cizími, nemají jeden pro druhého čas.

Proč máme tak málo času? Naše okolí, reklama, zábavní průmysl nám naléhavě a bez přestání ukazuje, co všechno musíme mít, co všechno musíme udělat, co všechno musíme dokázat, abychom byli "šťastní, radostní, svěží a dokonalí". Celý život se tím ale stává zmatený a neúnosný.

Dám ti jednu dobrou radu.

Nedělej někdy nic. Odpočiň si! Ztiš se!

V tichu najdeš radosti života, které jsme ztratili v té hrozné štvanicí.

V tichu rostou ty nepatrné pozornosti, které potřebují méně času, než se domníváme: dobré slovo, přátelský obličej, vděčný polibek, chvílka naslouchání s pochopením pro toho druhého, nečekaný telefonický rozhovor, vlastnoručně vyrobený dárek, milý dopis, pozornost k svátku či k narozeninám.

Vyhod' ze svého života ono smrtící: "Nemám čas!" Přestaň s tím vražedným tempem. Udělej si čas na to, abys byl dobrým člověkem pro své bližní.

(Podle Phila Bosmanse, Mám ti rád, str. 14)

Neber pokání na lehkou váhu

Nebe se otvírá pokáním.

Vy hříšníci! Chyťte do ruky šťastný klíč pokání, aby se v nebi neradovala jenom neviňátka. Těm nebe otvírá křest. A vám, kdybyste jen chtěli, otevře stejné nebe klíč pokání.

Vy hříšníci, pro které se Ježíš Kristus, Syn Boží, stal člověkem, trpěl, byl ukřižován a zemřel, proč chcete být raději zavrženi než spaseni? Jestli vám zlé činy uzavřely nebe, chopte se nástroje pokání a rozbijte ty závory, násilím si otevřete vstup k trůnům uprázdněným po vyhnání andělů. Bezpochyby toho dosáhnete – vždyť toho dosáhl už jeden z rodu lotrů.

V pokání je třeba setrvat tak dlouho, jak dlouho trvá život sám, aby ďábel nemohl nikomu s výsměchem říci: „Začal stavět, začal obnovovat svůj pobožený dům a nedokázal jej dokončit, povstal z páchnoucího bahna svých chyb a znovu se do něj zahrabal, začal s vykořeňováním zlovyků a znovu si v nich libuje, položil ruku na pluh a pořad by se ohlížel.“

Hříšníku, který začínáš proces vnitřní proměny! Vytrvej v pokání, aby se ti ďábel nevysmál, aby nezpůsobil zármutek v nebi, které se raduje z tvého obrácení! Dokud dýcháš, jednej podle ducha a tak uzdravuj rány své duše, aby se znovu neotevřely.

Nikdy nesmíme pustit z rukou otěže pokání. Kdo se jednou dal do zápasu s chybami a hříchy, ať nikdy neodkládá pokání, ať se ho drží navždycky.

Tak jako je minulý hřích příležitostí k následujícímu, stejně i pokání přijaté po pádu zajišťuje před budoucími světy se nedokáže vyvarovat konec dřívějším hříchům a pravdivé a solidní pokání. pravdivé svědectví, když tělo v tuhé kázni a podrobuji si nevrátil k někdejším hříšným navyklým starým chybám.

Považuj za důležité zajištěn před zlem, nebudeš-li Zanedbáš-li ho, vrátí se k tobě který si přivede ještě silnější tedy třeba se obávat, že poslední věci budou horší než ty počáteční.

Nedomnívej se, že tvoje nedokonalosti zůstanou skryty. Za každou špatnost tě čeká spravedlivý trest. Proto je lépe smýt spáchané hříchy už tady na zemi úkony pokání a často páchané zlo vyvažovat častým konáním dobrých skutků než riskovat hanbu a trest, až Pán přijde soudit.

Tak jako přátelé mívají největší radost z návratu svých druhů z daleké plavby, tak se i naši přátelé andělů nesmírně radují, když vidí, jak se po ztroskotání plachetnice nevinností chytáme záchranného pásu pokání a snažíme se jím dosáhnout břehu nebeské vlasti. Tak tedy obcerstvi nebesťany svým upřímným pokáním.

pády a vzdaluje je. Nikdo na nového pádu, pokud neučiní nekoná celou duší přísné, Apoštol o sobě vydává prohlášení: „Držím však svoje je.“ (Kor.9,27) Proč? Aby se sklonům, zlovykům a

pokání, protože nikdy nebudeš mu čelit přijatým pokáním. pokušení, hřích a zlý duch, druhy k zápasu s tvou vůlí; je

Můžeš objevit lidi žijící velmi zbožným životem, proslavené konáním zázraků, a přece Bohem odmítnuté. Nenaješ ale žádného kajícího, který by nebyl spasen.

Zázraky, zbožnost, poznání budoucích věcí, to všechno rodí pýchu, zatímco pokání smývá hříchy, otevírá nebe, získává si Boha a posiluje pokoru, jejíž místo je bezpochyby v nebi.

Budeme-li celý život konat solidní skutky pokání, přinejmenším nebudeme doufat s tak opovázlivou samozřejmostí v nebe a očekávat je.

Bůh ti ukazuje tvrdý kříž a hodlá tě uvést na obtížnou cestu pokání, avšak činí to pro tvou spásu.

Rudolf Fiala

Ploština - tragédie valašských pasekářů

Boříme se do sněhu, ale ve vzduchu je již cítit předzvěst jara. Muž, který mi tehdy před lety, když jsem tu byla poprvé, připomínal baču, se jmenoval Jan Machů. Přežil v místech, kde jsme stáli, čtvrtěční odpoledne 19. dubna 1945 a přežil toho dne i krutou, běžnému lidskému údělu nepodobnou cestu ohněm.

Žena, která vyběhla pouze v zástěře přes šaty, se jmenovala Anděla Zichová a poblíž místa, kde jsme se zastavili, ztratila v tom hrůzném dubnovém dni posledního roku války otce, manžela, bratra, švagra a rodinu manželova bratrance.

Byli jsme na Ploštině, v pasekářské osadě v klínu Vizovických vrchů. Jen kousek pod námi, na počátku svahu, se k nízkým oblakům zvedala kaplička, nad jejímž vchodem je vepsána věta: „Připomeňte vždy dětem svým, že padli jsme za svobodu drahé vlasti.“

Byl to velký řetěz krutostí, který začal 3. dubna 1945 ve mlýně u Leskovce, pokračoval 16. dubna na vizovických, Vajíkových a Vaculíkových pasekách, pak 19. dubna na Ploštině, 23. dubna v nedaleké obci Prlově a končil až 2. května 1945, v předvečer osvobození, na Vařákových pasekách.

Svědectví Jana Machů z Vysokého Pole: „Leželi jsme na zemi obličejem dolů, když se ozvala první detonace. Jeden z esáků začal rvát: Auf! A pak na nás stále křičeli: Vy nevíte o zbraních, vy tedy nevíte o partyzánech. Popadl mě za rameno, strčil k hořícímu stavení a řekl: Marš! Nečekal jsem, až po mně stfělí a vyraženým oknem jsem rovnou skočil dovnitř. Upadl jsem na zem a před žarem a kouřem jsem si rukama chránil oči. Po chvíli jsem cítil, že na mé nohy něco dopadlo. Byl to František Trčka, kterého vehnali dovnitř a zezadu zastřelili.“ Svědectví Anděly Zichové: „Na vlastní oči jsem viděla, jak vedou mého bratra a několik dalších chlapů z Ploštiny, jak je jako dobytek ženou do ohně. Společně s otcem jsem utekla do lesa a držela přitom v náručí dítě. Jakmile jsme tam doběhli, tatínek řekl: Musím se pro něco vrátit! Nenechal se zadržet ani mým pláčem a prosbami a rozběhl se k požáru. A už tam, stejně jako můj muž a bratr, zůstal.“

O život zatím v hořícím domě bojoval Jan Machů: „Vstal jsem ze země a létal mezi kouřem a plameny jako netopýr. Vlezl jsem do komůrky, kde měli Šašinovi uloženy brambory, popadl jsem motyku a snažil se někam prokopat. To už se začaly hroutit i krovky. Nevěděl jsem, co dál a žár se nedal vydržet. Odplížil jsem se do lesa. Popálení

jsem ani necítil. A pak jsem někde po horách běhal celé hodiny. Domů do Vysokého Pole jsem se dostal až někdy kolem půlnoci. Synovec František, kterého na poli sebrali spolu se mnou, se nevrátil, upálili ho. A bylo mu jen jedenadvacet let.“

Muž z teroristické jednotky: „Přivedli k nám ženu, která plakala, pak dal esesák rozkaz, vzal ženu za rameno a řekl jí, aby mu něco šla ukázat. Vrátil se za chvíli a už byl sám. Řekl, že je hotová.“

Píší to, abychom nikdy nezapomněli, co se na Ploštině stalo, my, ani naše děti. „Připomeňte vždy dětem svým, že padli jsme za svobodu drahé vlasti.“

Na Ploštině bylo za živa upáleno 27 obětí. Stalo se to 19. dubna roku 1945, což je letos 65 let.

Mše svatá za oběti Ploštiny bude sloužena v kapli na Ploštině v neděli 1. srpna 2010 v 11.00 hodin dopoledne.

Františka Zichová

KONGREGACE SESTER NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE III. řádu sv. Františka z Assisi

Současné komunity

Olomouc

Dnes je tento dům sídlem generalátu a formace. Proto bývá také při různých příležitostech – jako jsou přednášky, duchovní obnovy, porady, studium či rodinné slavnosti, navštěvován i sestrami z jiných komunit.

Kláster v Olomouci byl založen v roce 1936 jako filiální dům. Sestry se zde věnovaly ošetrovatelské a zdravotní péči, sociální pomoci chudým rodinám, které navštěvovaly, vyučování náboženství a výuce konvertitů. V domě poskytovaly ubytování pro sociálně potřebné dívky a ženy, rozdávaly chudým potraviny, léky a oblečení. Pořádaly zde také duchovní obnovy pro dívky. Původní dům sester stojí v historické části města na Dolním náměstí vedle kapucínského kostela Zvěstování Páně. Není typickou klášterní budovou, byl zakoupen v r. 1935 od Rolnické společenství a musel být potom opraven a přizpůsoben pro nový účel.

Za komunismu v r. 1950 byly sestry z kláštera v Olomouci vystěhovány a odvezeny do soustředovacího kláštera ve Filipově, odtud byly ještě několikrát stěhovány do různých míst a pracovišť, převážně textilních továren. Od r. 1960 byly postupně všechny shromážděny v Charitním domově na Hoře Matky Boží u Králík. Tam žily a pečovaly o toto poutní místo až do r. 2002. Bez souhlasu sester byl v r. 1958 olomoucký dům převeden do vlastnictví Městského národního výboru. Jeho posledním uživatelem byla Strojní traktorová stanice, která zde měla kanceláře a tiskárnu. Po pádu komunistické totality byl dům v Olomouci navrácen a znovu opraven a změněn v klášter s kaplí

zasvěcenou Neposkvrněnému Početí Panny Marie. Tiskárnu převzala Matice Cyrilometodějská, která je nyní v domě v podnájmu a v přízemí má prodejnu s náboženskými knihami a předměty.

Řeholní komunita na tomto místě byla obnovena v r. 1991. Protože Olomouc je studentským městem, jedno patro domu bylo zařízeno jako ubytovna pro studující dívky. Tato ubytovna zde trvala až do r. 2002. V roce 2008 sestry dům na Dolním náměstí prodaly Matici Cyrilometodějské a koupily menší dům v Hrnčířské ulici. Nový klášter stojí v tiché uličce na hradbách, odkud je krásný výhled do parku.

Brno

Kongregační dům v Brně slouží z větší části starším a nemocným sestram. Je tedy především domem modlitby a „pokojného stáří“. Srdcem domu je kaple v druhém poschodí, kde je i klauzura sester. První poschodí domu je pronajato občanskému sdružení Orel. Slouží jako ústřední sekretariát této křesťanské sportovní organizace.

Sestry začaly působit v Brně od roku 1929. Náplní jejich činnosti byla sociálně-charitní práce a výpomoc v pastorační společnosti nejslabších a chudých, žijících v neutěšených materiálních a morálních podmínkách na okraji města. V roce 1935 se sestry přestěhovaly do nově zbudovaného domu, kde byl i penzionát pro studentky a úřednice. V době války byla budova zabrána pro německé studentky učitelského ústavu a dům utrpěl přímý zásah při bombardování města. Po obnově byl v roce 1950 vyvlastněn státem a sestry byly odsunuty do centralizačního tábora ve Filipově. Dům sloužil jako internát pro studenty a v roce 1997 byl vrácen kongregaci.

Uherský Brod

Filiálka v Uherském Brodě se začala obnovovat v roce 1992. Na místě původního kláštera byl vybudován nový dům, který byl roku 1997 posvěcen. Ve vrchním patře, kde je i kaple, začala svůj život komunita sester. Část domu je v současnosti pronajata Charitě.

Kongregační dům v Uherském Brodě založil 16. září 1867 P. Ferdinand Drlík, farář v Nivnici. Filiálka se postupně zařizovala a sestry zde začaly působit. Nejdříve zde byl sirotčinec, později mateřská škola. K sestram docházely na soukromé vyučování dětí, což dalo podnět k založení obecné školy. Úředně byla tato škola zřízena r. 1890 jako dvojtřídní soukromá obecná škola. R. 1898 pak byla sestram úředně povolena industriální škola. R. 1919 byl sirotčinec rozšířen spojením s městským sirotčincem, r. 1926 pak byl změněn v Okresní dětský domov. Po celou dobu druhé světové války pracovaly sestry v ošetrovatelské a zdravotní službě v rodinách. R. 1943 zavřeli okupanti mateřskou školu, která do té doby byla jedinou v Uherském Brodě. Místo ní byla založena Veřejná škola mateřská, která na úřední rozkaz používala místnosti i inventáře mateřské školy sester. Po ukončení války byla znovu otevřena mateřská škola a soukromá škola ženských ručních prací. Ale tato činnost netrvala dlouho, protože 27. září 1950 byly sestry odsunuty do Filipova u Rumburka. Okresní dětský domov přešel pak pod veřejnou civilní správu. Později dům sloužil jako internát SOU stavební, nakonec dům zůstal opuštěn a chátral.

Eduard Vladimír

Benedikt XV.

Pamětníci tohoto papeže již mezi námi nejsou. Přesto však patří Benedikt XV., jehož pontifikát spadá do let 1914 až 1922, k významným papežům. Svým charismatem, uvážlivými církevními a liturgickými reformami připravil cestu katolické církve k moderní době 20. století. Pocházel ze šlechtického rodu z Janova (narodil se 21. listopadu 1854 jako Giacomo della Chiesa). V Janově také vystudoval práva. V roce 1907 byl jmenován boloňským arcibiskupem. Když byl zvolen v konkláve 2. září 1914 papežem, dal si apoštolské jméno prvního římského biskupa Benedikt podle zakladatele benediktinského mnišského řádu Benedikta z Nursie.

Jako papež vystupoval ostře proti odhalování kacířů za každou cenu, antimodernistickému hnutí, politikaření a korupci. V letech 1914 až 1918 vyhlásil Vatikán přísnou neutralitu během první světové války. Opakovaně vyzýval k ukončení bojů na západní, jižní a východní frontě. Podporoval mírové a

charitativní a k t i v i t y Mezinárodního Červeného kříže. Po s k o n ě n í s v ě t o v ě h o v á l e ě n ě h o konfliktu se mu p o d a ř i l o stabilizovat již tak napjaté diplomatické vztahy s Francií. V roce 1917 vydal Kodex kanonických práva, téhož roku založil Kongregaci orientálních církví a podporoval misie v Asii a Africe. Za Benedikta XV. Se zharmonizovaly vztahy mezi židy a katolíky. S Anglií navázal Vatikán diplomatické styky již v roce 1914, což také patří k zásluhám Benedikta XV.

Prameny:

www.wikipedia.cz

Gelmi, J.: Papežové. Praha 1994

Radim Častulík

Těžký život za volantem

„Pane faráři, vám se v noci zdálo o tom, že jste řídil, že jo?“ pravila mi pani Turhobrová při farní snídani. „Jak to víte?“ divil jsem se. „Já vím všechno,“ smála se. „Jezdil jste za hustého provozu, stupeň číslo 4.“ „Jste dokonale informovaná,“ uznal jsem. „ale pořád nevím od koho.“ „Přece od vás. V noci jste křičel ze spaní tak silně, že to bylo slyšet až v mém pokoji.“ „A co jsem křičel?“ „Tak jed, ty idiote! Na co čekáš? – Kam se hrabeš?“ „Tohle jsem opravdu křičel?“ „To se ví, a ještě mnoho jiného. Taky jste se modlil: 'Svatej Kryštofe, chraň mě! A toho hlemejždě přede mnou taky, jinak ho slisuju, jestli nepřidá!' Víc nevím, jelikož jsem si musela strčit špunty do uší, abych spala.“

„Tak vidíte, jak má kněz těžký život,“ ospravedlňoval jsem se. „Ani v noci se, chudák, pořádně nevyspí při takovejch hrůzostrašnejch snech.“

Zpracováno podle knihy P. Jiřího Barhoně (mimořádně spoluzáka pana faráře): Všichni svatí s hašlerkou, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Ti, kteří žijí svůj život pro nás

Pane,
prosíme tě zvláště za kněze, za pastýře.
Nemůžeme je sami povolávat, to musíš dělat ty.

Pošli nám pastýře, jako jsi byl ty, kněze z masa a krve,
kteří mluví naši řečí, sdílejí naše trampoty, kteří berou vážně každého z nás.

Dej našim kněžím silnou víru a vroucí lásku,
nevyčerpatelnou trpělivost a pravou moudrost, pokoru a odvahu!

Pošli nám svaté kněze, kteří půjdou za námi, budou mít pro nás čas,
budou se s námi modlit a obětovat,
protože horlivě následují tebe, dobrého Pastýře.

Pane, děkuji ti za to, že jsem ve svém životě poznal mnoho dobrých kněží,
že jsi mi vždycky poslal nějakého, když bylo třeba pomoci.

Odplat' jim jejich obět', jejich modlitbu, jejich slovo,
odplat' jim, že šli za tvým voláním, že všechno opustili,
že žijí svůj život pro nás, odplat' jim věčným životem.

(Z knihy Setkání s Ježíšem od Jana Merella)

FARNÍ KNIHOVNA INFORMUJE

Chtěl bych vyjádřit poděkování panu Šerému (pekárna Střelná) za bohatý knižní dar farní knihovně.

Novinky z knihovního fondu

- J. Bednaříková: Frankové a Evropa. Praha 2009
- J. Bishop: Den, kdy zemřel Kristus. Kostelní Vydří 2005
- J. Diváček: Izrael soudců a králů. Praha 2006
- J. Finkelstein: David a Šalamoun. Praha 2010
- Filón Alexandrijský: O stvoření světa. Praha 2001
- J. Le Goff: Intelektuálové ve středověku. Praha 1999
- A. Grün: Svatý Benedikt z Nursie. Praha 2004
- J. Heller: Obtížné oddíly knih Mojžíšových. Kostelní Vydří 2007
- J. Loukotková: Pro koho krev. Praha 1996
- P. Treyman: Pán duší. Praha 2009
- P. Vandenberg: Kletba faraónů. Frýdek Místek 2001

Bc. Radim Častulík
Farní knihovna Val. Klobouky

O dovolené:

Rada na cestu: "Viš, jaký je rozdíl mezi autem a letadlem, když jim dojde palivo?"
"Ne." "Auto začne zpomalovat, kdežto letadlo zrychlovat!!!"

Na tržnici: Paní říká vietnamskému prodáváči: "Pane, pořád tady tak stojíte, nemáte už křečový žílý?" A prodáváč povídá: "Nemám, ale zítra je dovezu!"

Na pustém ostrově: Dva trosečníci se zachrání na pustém ostrově. "Neboj se, určitě nás najdou!" říká jeden. "Seš si tak jistý?" ptá se druhý. "Jasně, dlužím finančnímu úřadu tři sta milionů!"

Na skautském táboře: "Děti, dnes si splníme poslaneckého bobříka. Získá ho ten kdo dnes nejvíc naslibuje!"

U starého známého: Dva spolužáci důchodci si povídají a manželka hostitele je obsluhuje. A hostitel stále říká: "Děkujeme, drahoušku. Miláčku, doneseš nám ještě trochu kávy..." Spolužák na to: "Teda, to je krásný, že ji po tolika letech manželství stále tak krásně oslovuješ..." A on na to: "Prosím tě, jen jí to neříkej, ale já jsem před dvěma lety zapomněl, jak se jmenuje!"

Modlitby nemocných

Úmysl na červenec: Za Boží ochranu pro všechny, kteří budou na cestách o dovolených a prázdninách.

V měsíci červnu 2010 byli pokřtěni:

27. Dominik Beňa z Val. Klobouk
28. Daniel Viktor Bureš z Olomouce
29. Adam Libor Zádřapa z Lačnova
30. Barbora Marie Cahlová z Poteče
31. Adam Gerych z Poteče
32. Vojtěch Chujac z Val. Klobouk
33. Denis František Molnar z Val. Klobouk
34. Martin Vlček z Lidečka

V měsíci červnu 2010 byli sezdáni:

6. Peter Kosáč z Nové Dubnice (SK) a Marie Vítková z Val. Klobouk

V měsíci červnu 2010 byli pohřbeni:

27. František Slovák z Lačnova, nar. 1928
28. Miroslava Halaštová z Vlachovic, nar. 1915
29. Stanislav Talafa z Val. Klobouk, nar. 1958
30. Anežka Šulcová z Val. Klobouk, nar. 1930
31. Bedřich Holba z Val. Klobouk, nar. 1935

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 14. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz

Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. František Dostál, Mgr. Marek Adamík, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polách. Náměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti.

Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.